

at kunne følge de almindelige Regler i Forsørgelsesloven, jfr. nærmere Udvalgets Bemærkninger til §§ 57 og 59 i Udkastet til Lov om offentlig Hjælp.

Hvor det derimod drejer sig om Iværksættelse af saadan offentlig Forsorg over Børn, som svarer til den Virksomhed, der hidtil er udøvet af Fattigvæsenet, har man foreslaaet Afgørelsen henlagt til Barnets faktiske Opholdskommune, jfr. Paragraffens Stk. 4 sammenholdt med Kap. IV., § 1, Stk. 2.

Til § 4.

Paragraffen svarer til Værgeraadslovens § 23, 2. Stk. 3., 4. og 5. Punktum, samt § 23, Stk. 3. Man har dog, da det er Udvalgets Opfattelse, at egentlig Vidneførsel under Vidneansvar kun bør ske for en Domstol, ment at burde foreslaa den Ændring, at der ikke kan finde egentlig Vidneførsel Sted for de sociale Udvalg, men disse kan, naar det skønnes ønskeligt, forlange, at Personer, som har afgivet Forklaring overfor Udvalget, bekræfter denne inden Retten under Vidneansvar, ligesom Udvalget, naar det efter Forholdene skønnes ønskeligt, kan forlange, at en Person straks skal afhøres som Vidne i Stedet for at afgive Forklaring overfor Udvalget. Det sidste kan navnlig tænkes at have Betydning overfor Personer, som det maa antages at ville være vanskeligt at faa til at udtale sig i Overensstemmelse med Sandheden eller overhovedet at udtale sig overfor Udvalget. Bestemmelsen svarer paa dette Punkt i det væsentlige til den Fængselsnævnet ved § 12 i Lov om Ikrafttrædelse af Borgerlig Straffelov af 15. April 1930 tillagte Beføjelse. Udvalget har derimod ikke anset det for nødvendigt eller ønskeligt, at Afhøring som Vidne af saadanne Personer skal foregaa gennem Anklagemyndigheden, saaledes som det sker, naar Fængselsnævnet ønsker Vidner afhørt; ønsker Udvalget en Person afhørt som Vidne, kan det fremsætte Begæring derom overfor vedkommende Dommer, der da foranlediger paagældende indstævnet som Vidne; under Retsforhandling kan en Repræsentant for Udvalget møde i Retten og meddele, hvorom paagældende ønskes afhørt.

Til § 5.

Der henvises til Værgeraadslovens § 12. Herefter kræves til gyldig Beslutning om Fjernelse af et Barn fra dets Hjem, at i Landværgeraad mindst 4, i Købstadværgeraad og i Københavns Værgeraad, at mindst 5 Medlemmer stemmer derfor. Efter § 22, Stk. 2, i Forslaget til Lov om offentlig

Hjælp skal det sociale Udvalg som Regel bestaa af enten 7 eller 5 Medlemmer, og under Hensyn hertil har Udvalget ment at burde kræve, at $\frac{2}{3}$ af Udvalgets Medlemmer har stemt for Fjernelse af et Barn, for at gyldig Beslutning herom foreligger. Efter denne Regel kræves altsaa, at i Udvalg med 5 Medlemmer skal mindst 4, i Udvalg med 7 Medlemmer mindst 5 Medlemmer have stemt for Fjernelse. Udvalget foreslaar, at man opretholder den hidtidige Bestemmelse om, at en Dommer skal tiltræde det sociale Udvalg ved de vigtige og indgribende Beslutninger om Fjernelse af Børn fra deres Hjem for at sikre, at Lovens Betingelser herfor virkelig foreligger. Nyt er det derimod, at der aabnes Adgang til at beskikke en anden Dommer end Underrettsdommeren i den paagældende Retskreds til at varetage disse Forretninger, jfr. Paragraffens Stk. 2. Udvalget anser det for ønskeligt, at der er Adgang til i Tilfælde, hvor de stedlige Forhold muliggør det, at benytte en i Børneforsorg særlig kyndig og interesseret Dommer til dette Arbejde, og mener f. Eks., at det ikke bør være udelukket at benytte en Landsdommer til Hvervet, ligesom det kan være praktisk og ønskeligt, at en Dommer varetager de heromhandlede Forretninger for et større — eller andet — Omraade end hans egen Jurisdiktion. Ej heller mener Udvalget, at en Kommune bør være afskaaret fra at benytte en af Kommunens Embedsmænd til Varetagelse af dette Hverv, naar der indenfor Kommunens Administration findes en Embedsmand med den fornødne juridiske Uddannelse; der knyttes ogsaa her ved en navnlig i større Kommuner ønskelig Forbindelse mellem Udvalget og Administrationen, jfr. iøvrigt Bemærkningerne til Kap. I. A. § 3.

Raadsformand Garde mener, at 2. Stk. bør udgaa, saaledes at man bliver staaende ved den nuværende Ordning, hvorefter det altid er den stedlige Civildommer, der skal tiltræde Værgeraadet, jfr. Værgeraadslovens § 12, 3. Stk., idet den foreslaaede Ordning efter hans Mening let fører til, at den reelle Afgørelse i Værgeraadssagerne — navnlig paa Landet — flyttes fra det sociale Udvalg over til den særlige Raadgiver, der navnlig, hvis han har faaet overdraget et større Omraade, vil staa med en betydelig Autoritet overfor Udvalget. Erfaringerne fra den nugældende Lov viser heller ikke Ønskeligheden af en saadan Regel.

§ 5, 3. Stk., svarer til § 29, Stk. 2, i Værgeraadsloven.